

Sygn. akt VI ACa 1790/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Wanda Lasocka (spr.)

Sędzia SA – Urszula Wiercińska

Sędzia SO del. – Magdalena Sajur - Kordula

Protokolant: – sekr. sąd. Mariola Frąckiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. F.

przeciwko M. P. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Żoliborza

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 11 lipca 2013 r.

sygn. akt XXV C 1076/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od J. F. na rzecz M. P. - Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Żoliborza kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód J. F. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. P. – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Żoliborza kwoty 144.254,94 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 IV 2008 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez komornika przy wykonywaniu czynności.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z 11 VII 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie powództwo oddalił i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600 z tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wywody Sądu Okręgowego:

Prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym 3 XII 1999 r., (sygn. akt V Ng 754/99) Sąd Rejonowy w Ciechanowie nakazał S. L. (1) i J. F., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. C. w W.,

aby zapłacili solidarnie na rzecz S. W. i L. W. kwotę 45.549,90 zł z ustawowymi odsetkami od 10 III 1999 r. do dnia zapłaty, wraz z wynagrodzeniem adwokackim w wysokości 3.003 zł i kosztami sądowymi w wysokości 822,12 zł.

Pierwszy tytuł wykonawczy przesłano wierzycielom 23 IV 2002 r. W oparciu o ten tytuł wierzyciele wystąpili do komornika sądowego przy SR dla m. st. Warszawy o wszczęcie egzekucji komorniczej. Postępowanie to toczyło się początkowo pod sygn. akt XX Km 851/02. W postępowaniu tym komornik dokonał zajęcia ruchomości, a na skutek bezskuteczności licytacji postanowieniem z dnia 24 IV 2003 r. przyznał je na własność wierzycielom.

Postanowieniem z 20 VIII 2004 r. Komornik Sądowy Rewiru (...) przy SR dla m. st. Warszawy uznał się niewłaściwym do dalszego prowadzenia sprawy i sprawę egzekucyjną - celem prowadzenia egzekucji z nieruchomości dłużnika S. L. (1) - przekazał Komornikowi Sądowemu Rewiru (...) przy SR dla m. st. Warszawy:

Postanowieniem z 7 IX 2005 r. SR w Ciechanowie nadał klauzulę wykonalności także przeciwko małżonce dłużnika, J. L..

Drugi tytuł wykonawczy został wydany wierzycielowi na skutek postanowienia z 24 I 2005 r. SR w Ciechanowie celem prowadzenia egzekucji przeciwko drugiemu z dłużników, tj. przeciwko J. F..

W oparciu o tytuł wykonawczy nr 1 Komornik Sądowy dokonał zajęcia, a następnie licytacji nieruchomości dłużnika S. L. (1) w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, położonego w W., przy ul. (...). Do tej egzekucji zgłaszali swoje wierzytelności także inni, m. in. ZUS, Bank (...). Postanowieniem z 19 X 2006 r. SR dla Warszawy Pragi-Południe udzielił przybicia nieruchomości przy ul. (...) na rzecz S. O., a następnie toczyło się postępowanie zażaleniowe na w/w postanowienie, a ostatecznie spółdzielcze prawo do w/w lokalom przysądził na jego rzecz postanowieniem z 27 VIII 2009 r.

Jednocześnie wierzyciele w oparciu o tytuł wykonawczy nr 2 złożyli do Komornika Sądowego Rewiru (...) przy SR dla Warszawy - Żoliborza wnioski o przeprowadzenie czynności komorniczych w stosunku do powoda J. F.. W uzasadnieniu podniesiono, iż dotychczas prowadzone jest postępowanie egzekucyjne w stosunku do drugiego z dłużników, tj. S. L. (1), co do spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, jednak postanowienie o przybiciu nie jest prawomocne, a kwota uzyskana ze sprzedaży nie pokryje całości ich wierzytelności. Pozwany wszczął postępowanie egzekucyjne i dokonał zajęcia rachunku bankowego powoda, o czym poinformował go pismem z dnia 1 IV 2008. Powyższego zawiadomienia powód nie odebrał, a przesyłka wobec dwukrotnego awizowania została uznana za doręczoną z dniem 23 IV 2008 r. Wobec powyższego, zgodnie z wnioskiem wierzyciela, pozwany dokonał zajęcia wierzytelności wynikającej z posiadania przez powoda rachunku bankowego i wyegzekwował w całości należność objętą tytułem wykonawczym. Łącznie rachunek bankowy powoda został obciążony kwotą 144.254,94 zł, na co składała się wierzytelność małżonków W. w kwocie 133.530,96 zł oraz koszty egzekucyjne w wysokości 10.645,68 zł +78,30 zł.

Wobec zaspokojenia małżonków W. z majątku powoda - suma uzyskana z licytacji mieszkania S. i L. L. (1), dłużników solidarnych, po odjęciu kosztów komorniczych i należności Skarbu Państwa, została im wypłacona.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał powództwo za nieuzasadnione.

Powód dochodził od pozwanego odszkodowania wskazując, że egzekucja komornicza przeprowadzona przez pozwanego była bezzasadna, bowiem już wcześniej była przeprowadzona egzekucja z majątku współdłużnika - S. L. (1). W ocenie powoda pozwany popełnił „przestępstwo”, bowiem powinien wnikliwie sprawdzić tok postępowania egzekucyjnego prowadzonego w oparciu o pierwszy tytuł wykonawczy. Jako podstawę prawną swego roszczenia wskazał art. 23 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Odpowiedzialność odszkodowawcza komornika uregulowana w powyższym przepisie jest odpowiedzialnością deliktową, której przesłanką jest działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem, bez względu na zawinienie komornika. Nie jest to więc odpowiedzialność na zasadzie winy.

Dla przypisania komornikowi odpowiedzialności odszkodowawczej miarodajne są ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej. Warunkiem koniecznym odpowiedzialności komornika będzie zatem łączne spełnienie następujących przesłanek: powstanie szkody, zaistnienie zdarzenia wyrządzającego szkodę, adekwatny związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem ją powodującym.

Przesłanka bezprawności oznacza naruszenie przez komornika przepisów prawa, przy czym nie każde naruszenie prawa będzie stanowiło podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej, ale jedynie takie, które stanowiło warunek konieczny powstania szkody i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody.

Termin „zachowanie niezgodne z prawem” należy rozumieć jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. Niezgodność z prawem musi być rozumiana ściśle, zgodnie z konstytucyjnym ujęciem źródeł prawa (art. 87-94 Konstytucji RP). Niezgodne z prawem będzie zatem działanie sprzeczne z przepisem Konstytucji RP, ustawy, ratyfikowanej umowy międzynarodowej, rozporządzenia, aktem prawa miejscowego czy przepisem powszechnie obowiązującego aktu prawa europejskiego. Pojęcie niezgodności z prawem na gruncie komentowanego przepisu nie obejmuje naruszeń norm moralnych i obyczajowych, określanych terminem „zasad współżycia społecznego” lub „dobrych obyczajów”.

Wynikający z ust. 1 komentowanego przepisu obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie komornika obejmuje także szkodę niemajątkową, o której mowa w art. 448 k.c.

W niniejszej sprawie pozwany, będąc związanym tytułem wykonawczym, zgodnie z procedurą prowadził postępowanie egzekucyjne na wniosek L. i S. W. z 30 X 2007 r., który był skierowany do wszystkich praw majątkowych, w tym środków finansowych, według kwoty zadłużenia zgodnej z tytułem wykonawczym, tj. należności głównej 45.549,90 zł, odsetek w kwocie ruchomej, kosztów procesu 822,12 zł, kosztów adwokackich 3.003 zł., opłaty egzekucyjnej 19.876,80 i wydatków gotówkowych 5,45 zł. Pozwany w dniu 28 I 2008 r. wszczął postępowanie egzekucyjne, a w dniu 1 IV 2008 r. dokonał zajęcia rachunku bankowego powoda i zgodnie z art. 889 § 1 pkt 2 k.p.c. zawiadomił powoda jako dłużnika o zajęciu jego wierzytelności z rachunku bankowego, doręczając mu odpis zawiadomienia, skierowanego do banku, o zakazie wypłat z rachunku bankowego, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, postanowienie SR w Ciechanowie z dnia 24 I 2005 r., odpis nakazu zapłaty, wyrok SR w Ciechanowie z 6 III 2002 r. Powyższego powód nie odebrał, a wobec dwukrotnego awizowania przesyłka została uznana za skutecznie doręczoną z dniem 23 VII 2008 r.

Sąd wskazał, iż zasadą jest, że tytuł wykonawczy jest wydawany tylko raz, w jednym egzemplarzu. Istnieją jednak sytuacje, gdy wierzyciel w celu zaspokojenia swojego roszczenia musi skierować egzekucję do różnych składników majątku dłużnika lub w okręgach właściwości różnych komorników. Dlatego, jeśli zaistnieje taka potrzeba, sąd może wydać dalsze tytuły wykonawcze na podstawie art. 793 k.p.c. Z treści art. 793 k.p.c. wynika, że sytuacje te będą miały miejsce wówczas, gdy egzekucja będzie prowadzona na rzecz kilku osób lub przeciwko kilku osobom, jak w niniejszym przypadku (solidarność bierna) albo z kilku składowych części majątku tego samego dłużnika.

Postępowanie było prowadzone zgodnie z wnioskiem. Postępowanie wszczęte na skutek skargi dłużnika na to postępowanie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Żoliborza z 25 VI 2008 r. zostało umorzone. Powód z własnej winy nie brał udziału w postępowaniu egzekucyjnym, późniejszy jego udział był spóźniony, zaś wierzytelność została wyegzekwowana, bez jakiegokolwiek reakcji wierzyciela. O postępowaniu egzekucyjnym byli pisemnie informowani: S. G.-Komornik Sądowy przy SR dla m. st. Warszawy, J. P. - Komornik Sądowy przy SR dla m. st. Warszawy oraz M. W. - Komornik Sądowy przy SR dla m. st. Warszawy. Dopiero 14 IV 2008 r. dłużnik zapoznał się z aktami sprawy.

Analiza stanu faktycznego i ocena wszystkich czynności dokonanych przez wierzyciela, dłużnika i pozwanego w ramach przedmiotowego postępowania egzekucyjnego prowadzi w ocenie Sądu do wniosku, że czynności podjęte przez pozwanego były zgodne z prawem, a przede wszystkim zgodne z treścią tytułu wykonawczego.

Pozwany był uprawniony do przeprowadzenia egzekucji z majątku powoda. Zobowiązania po stronie powoda miały charakter solidarny i zarówno powód, jak i drugi z dłużników, odpowiadał za całość długu, a wierzyciel mógł dochodzić całości lub części długu według swego wyboru od wszystkich dłużników łącznie, od kilku lub od każdego z osobna. Solidarność bierna polega na tym, że każdy z dłużników solidarnych zobowiązany jest wobec wierzyciela do spełnienia całego świadczenia, tak jakby tylko on był jedynym dłużnikiem. Wierzyciel może natomiast, według swojego wyboru, żądać spełnienia całości lub części świadczenia: od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.

W apelacji do powyższego wyroku, skarżący go w całości powód zarzucił mu błędy w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie przepisów art.: 5, 24 § 2, 58 § 1 i 2, 405, 406, 407, 415, 416, 417, 422 i 448 k.c., 230 k.p.c. oraz: 32, 45 p. 1, 51 p. 4 oraz 77 Konstytucji RP - i wniósł o jego uchylenie z przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty pobranych kosztów egzekucyjnych, ustawowych odsetek od 8 IV 2008 r. i zadośćuczynienia ustalonego wg. norm prawnych oraz kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny popiera ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny sprawy oraz stanowisko co do bezzasadności powództwa powoda, z przyczyn wskazanych w pisemnych motywach skarżącego wyroku.

Za bezzasadne uznaje zarzuty powoda odnośnie do błędów Sądu Okręgowego w ustaleniach stanu faktycznego sprawy.

Nie ma racji skarżący twierdząc, iż nie był w żaden sposób powiadamiany przez pozwanego o rozpoczęciu postępowania egzekucyjnego, aby móc bronić się przed egzekucją. Z akt I Km 124/08 wynika, iż pozwany dokonując pierwszej czynności egzekucyjnej spełnił obowiązek z przepisów art. 805 § 1 i 889 § 1, 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie jej dokonywania i przesłał powodowi stosowne dokumenty, jednakże przesyłka ta, pomimo dwukrotnego awizowania, nie została przez niego odebrana (k. 28; art. 139 § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie j.w. oraz §: 1.2; 5.2; 9.1, 2, 3, 7, 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 17 VI 1999 r. w sprawie szczegółowego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym Dz. U. 1999.697). Spełnione więc zostały warunki do uznania doręczenia podwodowi tej przesyłki w sposób zastępczy. Należy także zauważyć, iż powód stawiał się osobiście do komornika 5 V 2008 r. i odebrał odpisy dokumentów, jak w treści pokwitowania odbioru z k. 38 akt komorniczych j.w., a także, co najistotniejsze, powód otrzymał awizo przesyłki z dnia 7 IV 2008 r., co przyznaje w skardze na czynności komornika z 14 IV 2008 r., podając w jej treści, że do tego dnia jeszcze przesyłki nie odebrał (k. 40 akt I Km 124/08). Powyższe wskazuje, iż powód mając świadomość istnienia przesyłki od komornika – świadomie jej nie odebrał.

Należy także zauważyć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 759¹ k.p.c. i 8.5 ustawy z 29 VIII 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. 2011. 1376), w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia egzekucji, pozwany mógł prowadzić egzekucję z rachunku bankowego powoda, albowiem przy takim sposobie egzekucji wierzycielowi przysługiwało prawo wyboru komornika na terenie całego kraju. Żaden przepis prawa nie nakazuje też komornikowi badania stanu innych postępowań egzekucyjnych.

Powód prowadził egzekucję w oparciu o drugi z wydanych tytułów wykonawczych i nie był też uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku nim objętego (art. 804 k.p.c.). Okoliczność prowadzenia egzekucji p-ko dłużnikowi solidarnemu S. L. z innego tytułu wykonawczego nie stanowiła przeszkody do prowadzenia egzekucji z rachunku bankowego powoda. Nie znalazło też potwierdzenia stanowisko skarżącego, iż w dacie prowadzenia egzekucji przez pozwanego inny komornik przeprowadził egzekucję z majątku S. L. i zaspokoił roszczenie wierzycieli, skoro pozwany skuteczną egzekucję z majątku powoda przeprowadził w IV 2008 r., zaś postanowienie o przysądzeniu

własności spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu na rzecz wygrywającego licytację zapadło 27 VIII 2009 r. (k. 185 akt I Co 37/05) i dopiero w XI 2009 r. został sporządzony plan podziału środków uzyskanych z licytacji, przy czym w postępowaniu tym uczestniczyli też inni wierzyciele, z pierwszeństwem do uzyskania środków uzyskanych w wyniku licytacji. Pozwany prowadził egzekucję p-ko powodowi w oparciu o drugi tytuł wykonawczy z nakazu zapłaty ze sprawy V Ng 754/99 Sądu Rejonowego w Ciechanowie, który zgodnie z treścią przepisu art. 793 k.p.c. określał cel, do którego ma on służyć – prowadzenie egzekucji p-ko dłużnikowi J. F. (postanowienie i tytuł wykonawczy w aktach sprawy I Km 124/08). Aczkolwiek nie wszystkie zarzuty pozwanego z p. III petitum apelacji mieszczą się w kategorii błędów w ustaleniach faktycznych, to wszystkie one są nieuzasadnione z przedstawionych powyżej powodów.

Nieuzasadnione są także wskazane powyżej naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów k.c. i k.p.c.

Sąd Apelacyjny w pełni popiera stanowisko Sądu Okręgowego, iż pozwanemu, prowadzącemu egzekucję p-ko powodowi w sprawie j.w., nie można zarzucić działania lub zaniechania niezgodnego z prawem przy wykonywaniu czynności. Pozwany prowadził ją w oparciu o drugi tytuł wykonawczy ze sprawy V Ng 754/99 (= V Gc 35/00), który uprawniał go do egzekwowania od powoda w całości wierzytelności wierzycieli. Sam tytuł wykonawczy nie zawierał żadnego ograniczenia w egzekucji w stosunku do osoby powoda jako dłużnika, zaś istota biernej solidarności dłużników: powoda i S. L. (art. 366 § 1 k.c.) zezwala na egzekwowanie od powoda całości żądania, jeśli żądali tego wierzyciele, a taka sytuacja miała miejsce w sprawie. W sytuacji zaś, gdy powód, jako jedyny dłużnik, spełnił świadczenie (w sposób przymuszony) na rzecz wierzyciela, może on żądać rozliczenia ze współdłużnikiem solidarnym w oparciu o przepis art. 276 § 1 k.c.

Wykonując swoje czynności komornik nie naruszył przepisów k.c., k.p.c. ani też ustawy z 29 VIII 1997 r. j.w. i nie można przypisać mu odpowiedzialności odszkodowawczej względem powoda, której samodzielną podstawę stanowi przepis art. 23.1 ustawy z 29 VIII 1997 r., wyłączając tym samym, w zakresie określonym jego treścią, odpowiedzialność komornika z art. 415 k.c.

Przepis art. 769 k.p.c. nie znajduje zastosowania w sprawie, albowiem mocą wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 I 2004 r., wydanego w sprawie SK 26/03 (Dz. U. 2004.101), utracił on moc z dniem 27 I 2004 r.

Postępowanie pozwanego jako komornika nie naruszało prawa ani zasad współżycia społecznego, co wyklucza uznanie którejkolwiek z nich za nieważną w oparciu o przepisy art. 58 § 1 i 2 k.c.

Nie znajduje zastosowania w n/n sprawie przepis art. 5 k.c., który stanowi realizację podmiotowego prawa do obrony pozwanego w procesie, a nie służy powodowi jako podstawa roszczenia lub jego podbudowa.

Nie znajdują też w sprawie zastosowania przepisy art. 416 k.c., ani też 417 k.c. już tylko z tego powodu, że pozwanymi w sprawie nie są: Skarb Państwa ani jednostka samorządu terytorialnego, zaś pozwany nie jest osobą prawną. Przepis art. 422 k.c. reguluje odpowiedzialność deliktową podlegacza pomocnika lub korzystającego ze szkody i w żaden sposób nie przystaje do stanu sprawy. Zauważyć przy tym należy, iż to powód określa stronę pozwaną (nie Sąd), zaś powód nie pozwał innego komornika ani też wierzyciela, czy Skarbu Państwa.

Dochodząc wskazanego w pozwie odszkodowania powód w stanie faktycznym żądania upatrywał szkody w działaniu pozwanego polegającego na tym, że po licytacji spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu współdłużnika solidarnego S. L. czyli – wg. niego – już po spełnieniu egzekucji (k. 1), wyegzekwował po raz drugi, tym razem z jego konta całą kwotę wiedząc, że zaspokojenie wierzyciela nastąpiło już przez innego komornika (do czego Sąd Apelacyjny odniósł się już powyżej), nie opierając żądania o naruszeniu dóbr osobistych co – nawet hipotetycznie – czyni zbędnym ocenę żądania w aspekcie przepisu art. 24 § 2 k.c.

Z tych samych względów odpada potrzeba odnoszenia się, w ramach apelacji do przepisu art. 448 k.c.

W odniesieniu do kosztów postępowania egzekucyjnego (k. 43 akt I Km 124/08) podstawą do ich ustalenia i pobrania są przepisy art.: 770 k.p.c. oraz art.: 39, 43, 49.1 i 1a ustawy z 29 VII 1997 r. j.w., a uzupełniająco art. 98 – 124 k.p.c.

W żadnym więc razie nie wchodzi, choćby potencjalnie w grę w omawianym zakresie, przepisy dot. bezpodstawnego wzbogacenia, w tym: 405, 406 i 407 k.c. Postanowienie komornika o ustaleniu kosztów niezbędnych do celowego prowadzenia egzekucji co do jego zasadności nie podlega kontroli Sądów orzekających w n/n sprawie, albowiem zaskarżalne jest skargą na czynność komornika, a postanowienie Sądu – zażaleniem do Sądu II instancji (art. 767 i 770 k.p.c.).

Przepis art. 230 k.p.c. daje jedynie możliwość uznania przez Sąd orzekający określonych w nim twierdzeń za przyznane, nie nakładając na sąd takiego obowiązku.

W oparciu o całość zgromadzonego w sprawie materiału nie sposób uznać twierdzeń powoda dot. zasadności roszczenia za przyznane, choćby nie odniósł się do nich pozwany, albowiem powód nie udowodnił działania lub zaniechania pozwanego w ramach wykonywanych czynności egzekucyjnych niezgodnego z prawem.

Zarzut powoda z p. II 7 apelacji powoda nie został dostatecznie sprecyzowany, albowiem nie wskazuje, o które konkretnie karty i z których akt chodzi. Nie jest w tym zakresie wystarczające ogólnikowe odwołanie się do złożonego w sprawie pisma procesowego, skoro zgodnie z treścią przepisu art. 368 § 1 p 2 i 3 k.p.c. apelacja przedstawiać ma zwięzłe

przedstawienie zarzutów i ich uzasadnienie, zaś zwięzłe nie oznacza niedookreślone. Co do akt I Co 124/08 Sąd Okręgowy i Apelacyjny odnoszą się do pism wysłanych przez komornika do powoda w IV 2008 r., nie zaś w I czy III 2008 r. (j.w.), zaś innych elementów tego zarzutu powód nie podniósł nawet w uzasadnieniu apelacji. Zauważyć także należy, iż w ramach n/n postępowania nie podlega kontroli w ramach jego prawidłowości postępowanie egzekucyjne w sprawie p-ko dłużnikom małż. L., nadzorowane przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w sprawie I Co 337/06, ani też działania wierzycieli w tej sprawie, a jedynie czynności wykonane przez pozwanego w sprawie I Km 124/08.

Nie ma również podstaw do uznania, iż wyrokując Sąd Okręgowy naruszył przepisy Konstytucji RP, tj. art.: 32 (powód nie udowodnił nierównego traktowania stron ani tego jego dyskryminacji, a nie dowodzi tego w procesie okoliczność, iż pozwany działał przez pełnomocnika, zaś on działał sam), 45 p.1 (powód nie udowodnił, iż naruszone zostało jego prawo do Sądu, zaś nie dowodzi tego wydanie przez Sąd Okręgowy wyroku o treści dla niego niekorzystnej), 51.4 (przepis ten nie dotyczy procedowania przez Sąd w procesie cywilnym, uregulowanego w Kodeksie postępowania cywilnego, z instytucjami gwarantującymi bezstronnie i rzetelnie prowadzenie procesu, a z których powód nie korzystał) i 77 p. 1 i 2 (komornik nie jest organem władzy publicznej, a powód nie wskazuje, która ustawa zamyka mu drogę sądową w żądaniu odszkodowania; wprost przeciwnie, wskazany powyżej przepis art. 23.1 ustawy z 29 VIII 1997 r. stanowi podstawę potencjalnej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego wobec powoda w n/n sprawie; jednakże powód nie udowodnił podstawowej przesłanki odszkodowawczej, tj. działania pozwanego z

naruszeniem przepisów prawa, co czyni zbędnym badanie kolejnych jej przesłanek.

Powód w żaden też sposób nie wykazał, aby błędne było rozstrzygnięcie z p. II skarżonego wyroku.

Uwzględniając powyższe i uznając skarżony wyrok za trafny w jego treści, zaś apelację w całości za nieuzasadnioną Sąd Apelacyjny w oparciu o przepisy art.: 385 oraz 98 § 1 i 3 k.p.c. orzekł jak na wstępie.

af